

нѣкои, предъ когото да изповѣда всичкитѣ си грѣхове. Но тамъ нѣмало никакъвъ човѣкъ. Тамъ били самс неговитѣ камили.

Въ голѣмото си отчаяние умирающиятъ коленичилъ предъ своитѣ камили, дигналъ очи къмъ небето и се замолилъ:

— Мили другари, вие знаече че оставямъ голѣмо богатство, но то не може да успокои грѣшната ми душа. А азъ съмъ много грѣшенъ. И тукъ не мога да искамъ прошка отъ никого за моитѣ многобройни грѣхове. Само вие сте при мене и само вамъ мога да се помоля. И предъ васъ азъ съмъ много виновенъ. Колко пжти съмъ ви оставялъ гладни и жадни! И колко пжти съмъ ви билъ най-тежко! Простете ми мой, мили добичета, поне вие!

— Господарю, отговорили му камилиѣ натъжено. Прощаваме ти всичко. Прощаваме ти и, гдето си ни държалъ жадни, и гдето си ни оставялъ безъ храна, и гдето си ни билъ най-немилостиво. Всичко ти прощаваме! Само едно нѣщо не можемъ ти прости . . .

Камилитѣ замълчали, заронили сълзи и добавили:

— *Не можемъ ти прости никога, господарю, гдето си оставилъ да ни води презъ цѣлия ни животъ едно магаре.*

Преразказалъ : Хр. Спасовски.

